

Մ ճամփին ընկած սիզիֆյան քարը,
Դու՝ իմ հեղեղվող, փլուզվող հանքը,
Իմ չկանաչող, չծլող ցանքը:
Դու՝ իմ սևազգեստ ու մոայլ հուշը,
Սրտիս ոտքերը ծակոտող փուշը,
Դու՝ իմ չբուժվող, բորբոքուն վերքը,
Իմ լացակումած, մորմոքուն երգը:
Դու՝ իմ դահիճը, դու՝ իմ տանջանքը,
Դու՝ իմ խոնջանքը, անպտուղ ջանքը,
Դու՝ իմ սև դավը, կրակն ու ցավը...
Բայց Ելի, Ելի՝ ամենալավը...

ԼՈՐԵՆՈՒ ՆԵՐՁՈ

Լուսնյակ գիշեր Ե,
Աստղահյուս երկինք.
Աշխարհը սեր Ե,
Թրթիռ Ե ու կիրք...

Արցախի այգուդ
Լորենին ծաղկած
<մայք Ե և գութ,
Չրույց սրտաբաց...

Լորենու ներքո
Նստարանն Ե հին.
Ես գրկում եմ քո՝

Զերմ ու կաթողին...

Սիրո շշունջնե՞ր

Եվ արյան խե՛նք եռք,

Այրո՞ղ մրմունջներ...

Ամեն ի՛նչն է երգ...

Համբույրները հուր

Մեր են ու վայելք,

Ամեն մի սարսուռ՝

Թռիչք ու վերելք...

ՈՓարված քո կրծքին,

Սիրուց նվաղած՝

Ինձ զգում եմ կին,

Ծաղկասերմ և հաց...

Հոգիս թևում է

Աստծո տիրույթում,

Եվ ինձ թվում է՝

Լո՞յս եմ պարույրում...

Արմատ եմ ձգում

Հողում Արցախի,

Ինձ ծառ եմ զգում

Աչքերով ծավի...

Կյանքն այս է, սեր իմ,

Մեկ դա՞ր, թե՞ մեկ օր,

Հոսում է այս հին

Լորենու Ներքո...

ԱՓԴ

Մո՛տ եկ՝ մոտեցնեմ ափդ շուրջերիս,

Շնչեմ նրա տաք, հողեղեն բույրը,

Օրինանքի նման դի՛ր այն դու գլխիս.

Թող դառնա բախտիս սրբազան խույրը:

Ափդ, որ հողի հաշտ մտերիմն է՝

Հողոտ, հողաբույր, հողի նման թուխ,

Ափդ, որ այգուն ու նաև իմն է,

Նրբին մի երգ է՝ պարզ ու սրտաբուխ...

Նրբին մի երգ է՝ ձոնված աշխարհին,

Եվ այսպե՞ս քնքուշ, երբ շոյում է ինձ...

Ափդ՝ կյանք տեսած, մեր հողի չափ հին,

Ափո՞ք ծնված մեր հանդիպման պահից...

Ուզուիվ տքնանքի լեզուն է ափո՞ք
Արդար ու շիտակ, առնական ու կոշտ,
Ափո՞ք, որ իր մեջ կրում է թափո՞ք,
Առեղծված է մի ու չասված մի խոսք...

Մոտեցրո՞ւ ափո՞ք գիրը վերծանեմ.
Ես հասկանում եմ նրա լեզուն բարդ...
Իմ ձեռքերո՞ւմ է ափիդ բախտն անքեն,
Քո ափի՞ մեջ է իմ բախտը հպարտ...

ՄԵՐ ՄԵՐԸ՝ ՊԵԳԱՍ...

Հրեղեն Պեգաս է մեր սերը մաքրամաքուր.
Մեզ իր մեջքին առած՝ թևում է բա՛րձր-բա՛րձր,
Տանում երկինքն ի վեր, ուր Աստծո գահն է թափուր,
Մեզ մի-մի Աստված օծում, մեզ տալիս Աստծո բարձր...

Յոթերորդ Երկնքում մենք, բազմած Աստծո գահին,
Երջանկությամբ արբած՝ մեզ բախտի տեր ենք զգում.
Մարդկանց բախտ ենք բաշխում, բաժանում լույսն ու բարին.
Մինչդեռ այդ նույն մարդիկ մեզ Երկնից վար են ձգում...

Ասում են.- Ցա՛ծ իշեք, ի՞նչ Երկինք՝ փուչ է, մշո՛ւշ...
Մեզ պես կպե՛ք հողին, ինչո՞վ ենք Աստծուց պակաս...
Տո՛, Պեգասս ո՞րև է... մեզ պետք է լոկ ծիառ՛ւժ.
Թո՛ղ մեր սայլին լծվի, որ ասենք՝ կեցցե՛ս, Պեգաս...

- Լոե՛ք, անգո՛ւթ մարդիկ, բա՛ց թողեք դուք մեր փեշը.
Իրա՞վ, սեր-Պեգասի ճախրանքը ձեզ չի հուզել...
Դե՛, Պեգասը ձեզ՝ ի՞նչ... դուք գիտեք ու՝ ձեր եշը...
Թույլ չե՞նք տա Պեգասի լայն թևերը խուզել...

ՍԻՐՈՒՆ ՄԱՀ ԶԿԱ...
Մեր միջև, ավա՛ղ, սահման են գծում,
Պատնեշ են դնում մարդիկ անվարան,
Մեր բախտի գլխին ժեռ քար են գցում,
Սև քա՛ր են քաշում մեր սիրո վրա...

ԱՎՇԻՆ, խաբուսիկ էր գուցե բախտը մեր,

Գուցե նրա հունդն ընկել էր քարին...

Բայց չէ՞ որ սերը մեր երջանկաբեր

Կենաց ծառից է, ինչպես և՝ բարին...

Սև քա՛ր են քաշում... բայց, դե՛, քարն ի՞նչ է...

Մեր սիրուն երբեք մահ-վախճան չկա.

Կճեղքի՛ քարը, քարի տակից էլ

Նա ծաղկի՛ տեսքով լուս աշխա՛րհ կզա...

ՎԻՐԱՎՈՐԱՆՔ

Արցունքները իմ ցավահամ

Գլորվեցին հուլո՛ւնք-հուլո՛ւնք...

Ես քեզ ինչպե՞ս չհավատամ.

Դու՛ սիրո լո՛ւս, հավատի խո՛ւնկ...

Ինչպե՞ս սիրուց զատել լուսը,

Հավատն ինչպե՞ս լինի անսուրբ...

Իրավունքի տերն է ուժը.

Սուտը ճիշտ է և ճիշտը՝ սուտ...

Եվ զարթնում է ցավն իմ ննջող,

Կանգնում պոչին՝ ինչպես օձը...

Արցունքներիս մանյակը ճոխ

Սեղմո՞ւմ է իմ պարանոցը...

ԱՖՐՈԴԻՏԵ

Այսքան չարության ու թույնի մեջ,

Այսքան նենգության ճահճում զագիր,

Սիրանք է հոգով մնալը՝ մեծ,

Ունենալ՝ անփուշ ու սիրող սիրտ:

Եվ մեր այս խառնակ, անդեմ դարում,

Այս գորշության մեջ սին ու համառ՝

Ի՞նչ լավ է, որ դու կաս աշխարհում,

Ոի՞նչ լավ է, որ դու կաս ինձ համար...

Քեզնով են ցրվում մլար ու մաղձ

Եվ չարը լուծվում բարու սրտում...
Ես քոնն եմ ցմահ միշտ սիրաբաղձ,
Միայն դո՞ւ ես, որ ինձ չես ստում...

ՍԱՌԸ ՊԱՏԵՐԱԶՄ

Շրջափակել են իմ ծաղիկ սերը՝
Սերս իմ ծյունաթույր,
Խեղդե՛լ են ուզում... չար են սրտերը,
Պաղ ու անհամբույր...

Բայց ի՞նչ կարող են անել, ախր, ի՞նչ...
Սերս զորե՛ղ ե...
Թեև ապրում է խիստ անկարեկից,
Ու տեղը նեղ ե...

Հավատն է սնում, ուժ տալիս նրան,
Մեկ ել՝ քո սերը...
Եվ լուր տոկում է սերս իմ հուրիրան,
Տանում իր բեռը...

Գիտի՝ գիշերվան այզն է հաջորդում
Արևածիծաղ,
Հաղթության գինի և խինդ է ոթում
Լոկ սիրտը խիզախ...

Զյունն ու սառուցն էլ շուրջկալում են խիստ,

Գործադրում ուժ,

Բայց ձյունը ճեղքում և դուրս է գալիս

Զնծաղի՝կն անուշ...

ՍԵՐ ԷԼ ԿԱ, ՍԵՐ ԷԼ...

Սեր ել կա, սեր ել... Թե այս թաքուն է,

Մեղքի կնիքն է խարանված վրան,

ՈՎյդ սիրո ճամփան խիստ սայթաքուն է,

Տունն՝ ավազեհիմք, անսյուն, անգերան...

Փորձությունների շղթա է դա ծիգ.

Ամեն օղակը վտանգ է ու ահ,

Ապակյա տուն է՝ փիսրուն, թափանցիկ,

Լուռ կշտամբանքի թիրախ է ցմահ...

Սեր ել կա, սեր ել... Բայց սերն այդ հաճախ

Դառնում է բագին և իսրազոհում...

Զուրն ու կրակն է նետվում նա անվախ,

Անցնում է մազե կամուրջներ բազում...

Խաչ է բարձրանում հպա՞րտ, անտրտո՞ւնց

Ու վերի՞ց նայում սերերին կիսատ...

Փշե պսակը նրա գլխի շուրջ

Մեկեն դառնում է սուրբ լուսապսակ...

Սեր ել կա, սեր ել... Օ՛, կյանք կույր ու սին,

Ինչպես ես ջոկում արդար-անարդար...

Թե սիրո հունդը մնար քո հուսին,

Ո՛չ լուս կլիներ, ո՛չ ել՝ կենաց ծառ...

ԱՆՀԱՆԳԻՒՏ ՄԵԿՆՈՒՄ

Այսօր պետք է մեկնես հեռո՞ւ, կապույտ ափեր,

Քեզ է սպասում հեզ արծաթե թռչունդ.

Նա քեզ վեր կտանի, ուր կան փետրե ամպեր՝

Փմփո՞ւխ-փմփո՞ւխ բարձեր... Բայց կորել է քունդ...

Ա՛խ, կորել է քունդ և ժպիտոդ անգամ,

Անհանգիստ խորհում ես, քայլում առաջ ու հետ.

Քեզ թվում է, թե դու կորցրել ես մեծ մի բան,

Շատ կարևոր մի բան, որ չես վերցրել քեզ հետ...

Ամեն ինչ տեղում է՝ ճերմակեղեն, շորեր,

Գոքեր, թղթեր, թղթեր... և քո սիրած սուլճը...

Մոռացվել է ի՞նչը, ախր, ի՞նչ է կորել.

Ոքունքիդ զարկերակն է անդող խփում մուրճը...

Օգնե՞մ ես քեզ, ջա՛նս... հապա մի լա՛վ հիշիր.

Մոռացել ես ինձ մոտ սերը քո աստղակուռ,

Կպահպանի այս ինձ խեթ սիրուց ուրիշի

Եվ ինձ, վերադարձիդ, քեզ կիանձնի մաքուր...

ԿԱՐՈՏ

Կարոտիս հավքի հրեղեն թևից

Մի փետուր ընկավ.

Ի՞նչ փետուր... սրտիս վրա վերևից

Շանթ ու հուր ընկավ...

Կարոտիս ձիու աչքերից ամառե

Մի կաթիլ ընկավ.

Ի՞նչ կաթիլ... հենց որ ուզեցի թամբել՝

Զյան փաթիլ ընկավ...

Եվ սիրտս, ահա՛, տանջվում է այսպես

Տաք ու պաղի մեջ՝

Իր կամքով մտած կարոտիս անտես,

Խելառ խաղի մեջ...

ԱՅՍ ՏԱՐԵՄՈՒԻՏԻՆ

Այս տարեմուտին սիրտս լցված էր,

Հոգուս մեջ համակ կսկիծ ու լաց էր...

Ժամը տասներկուսն, ահա՛, երբ զարկեց,

Ճոխ սեղանի շուրջ խրախճանք սարքեց...

Կենացնե՛ր, երգե՛ր, մաղթանքնե՛ր շռայլ...

Իսկ դու հեռվում ես՝ մենակ ու մռայլ...

Եվ իմ աչքերում արցունքը շողաց,

Ցավիս ծանրությամբ պոկվեց, ընկավ ցած...

Չրը՛նգ... հատակին փշըվեց անտես՝

ՈՐՅՈՒԹԵԴԱՊԱԿՅԱ լի գավաթի պես...

ԱՅՍՊԵՍ ԵԼ ՊԱՏԻԺ

ԵՎ մնացել են իմ թմբոք գիրզ՝

Առանց գգվանքի,

Ու թալկանում է պարանոցն իմ ծիգ՝

Առանց գրգանքի:

Սիրո հայելի չդարձան բնավ

Աչքերն իմ աստղոտ,

Չիմացա անգամ՝ ոգի՞ եմ, թե՞ կավ,

Հա՞սկ եմ, թե՞ գիտ խոտ...

Լոիկ շուրթերս կարո՞տ են, կարո՞տ

Համբույրի բոցին,

Անփորձ սրտիկս մնաց անծանոթ

Երոսի ծոցին...

Այսպես ել պատի՞ժ... ինձ ո՞նց է զրկում

Բախտը մշտապես.

Ես ամեն գիշեր իմ բարձն եմ գրկում,

Ոչ թե, ոչ թե քեզ...

ԿԱՆՉ

Այստեղ զարուն է, զարթոնք է համակ,

Երազ ու սեր է ամեն ինչ բուրում...

Սիրուն իմ՝ շատերի սերերի դեմ փակ,

Մեր հին հուշերն են սիրով գուրգուրում...

Այդտեղ՝ քո հեռվում, դեռ ծյուն է, ծմեռ.

Ա՞յս, քո սի՞րուն էլ է ցրտից սառցացել...

Մի՞թե անզոր են ջերմ հուշերը մեր

Սրտիդ ծյուներում ձնծաղիկ բացել...

Թող սառն ու անկյանք հեռուները քո

Ու ե՛կ արևշող ափերն իմ կանաչ.

ՈԳԱՐՈՒՆՔՎԱԾ ԱՐՏԻՀԱ ԱՐԼԱԿԻ ՆԵՐԸ

ՍՐԻԴԻ ՍԱՌՈՎԵՋԸ ԿԻՀԱԼՎԻ ԿԱՄԱԳ...

ԳԱՐՈ՛Ն ԿԲԱԳՎԻ ԱՐՏՈՒՄԴ ԻՎԱՎԵՏ,
ԵՎ ՆՐԱ ԿԱՆԽՈՎ ԱՆԻԱՅՄԻՋ ԼՐԱԵ
ԲԱԽՄԱՏԻԴ ԾԻԾԱՌՆԵՐՆ ԱՆԴԱՐԾ ԿԳԱՆ ԻԵՏ,
ՍՐԻԴՈՒՄԴ ՍԻՐՈ ԲՆԵՐ ԿԻՋՈՒՏԵՆ...

ՓՈՒԹԱՌ՝ ՍԻՐԵԼԻՌ...

ԹՎԱԳԵԼ Է ԻՆԳԻՆ ԵՐԿՆԻ ԱԵՍ ԱԽԱԶ.
ՔՈ ԼՐՎԱՆ Է ՎԻՆՏՐՈՒՄ, ԲԱյց ԴՈՒ ԴԵՇ ՀԿԱՍ...
ՇԱՆԹՆ Է ԱՐԱԾՈՒՄ և՛ Ահյակ, և՛ աջ.
ՃԱՄՎԻԱԴ Է ԲԱՑՈՒՄ, ԱՍԱ՞ Ե՞ՐԲ ԿԳԱՍ...

ԵՐԿՆԻ ԱՐԳՈՒՆՔՆ Է ՌՈՌԳՈՒՄ ԻՆՂՋ,
ՉՎԱՐԹ ԺՎԱՏՈՒՄ ԵՆ ԱՐԴԵՆ ԾԱՌ ՈՒ ԹՈՒՎԻ...
Ո՞Նց զԱՎԵՄ ԿԱԽՎՎԱԾ ԱՐԳՈՒՆՔԻՆ ԴՈՂՋ.
ՍԻՐՏՍ ԱՐԳՈՒՆՔԻ ԾՈՎԿ Է ԱԼԵԾՈՒՎԻ...

ՓՈՒԹԱՌ՝ ՍԻՐԵԼԻՌ, ԻՆՉՈՎԻՌ ԻՆԾ ԻՎԱՍԻՐ.
ՄԵՆՈՒԹԵԱՆ ԳԱՅԼԸ ԻՆՉՈՒԹՈՒՄ Է ԻՆԾ...
ԵՍ ԱՐԳՈՒՆՔԻՆ ԱԵՍ ԶԻՆՉ ԵՄ, ԱՆԲԱՍԻՐ,
ՄԻ՛ ԹՈՂ, ՈՐ ԻՄ ՄԵԶ ԱՃԵՆ ՎԻՌ ՈՒ ԳԻՆԾ...

ՓՈՒԹԱՌ... ՈՒՐ ՈՐ Ե՝ ԱՐՏՎԱՍՈՒՔՆ ԻՄ ԹԵՇ
ԿԳԱՅՄԻ ԱՆԳՈՒԱՎ: ՓՈՒԹԱՌ՝ ՈՐ ԱՆՍՈՒՏ

Մեր հանդիպմանը այն հորդի որպես
Երջանկության ու բախտի արտասուրք...

Ա՛խ, Ո՞ՒՐ ԷՌ...

Դու գիտե՞ս, որ իմ կյանքում
Առաջին իմ սերն ես եղել.
Փնտրել եմ ես քեզ անքուն,
Դու՝ քնած, իմ տերն ես եղել...
Անցել եմ ծովեր սիրո,
Դու սրտիս թանկ բեռն ես եղել,

ՈՎ՛Խ, ո՞ւր է եգերքը քո.
Դու սիրուս մեծ լեռն ես եղել...

Ո՞ՒՐ ԵՍ ԴՈՒ

Ցուրտ է: Մրսում եմ:
Սառցե մենության իմ չորս պատի մեջ՝
Ասես, դրսում եմ...

- Ո՞ւր է ծեռքերիդ խարույկը անշեջ...

Անլույս դողում եմ:

Իմ անկողնու մեջ պաղ ու ծյունափայլ՝

Ասես, հողում եմ...

- Ո՞ւր է շուրթերիդ հրդեհն՝ անկուշտ գայլ...

Ես ինչպե՞ս չլամ.

Ցավն է իմ հոգին խժում որդի պես,

Ասես, ես չկամ...

- Ո՞ւր է քո սրտի արևը հրկեզ...

Ի՞նչ կյանք՝ առանց քեզ,

Բախտիս ոսկեկուր դարպասներն են փակ,

Ասես, ե՞ս չեմ ես...

- Ո՞ւր ես դու, ո՞ւր ես, սե՛ր իմ դու միակ...

ԵՍՀԻՄԱ Ի՞ՆՉ ԱՍԵՍ

Ի՞նչ ասեմ... ես հիմա՝ այստեղ,

Դու հիմա, ա՛խ, այստեղ ես նորից.